

Jeli jsme na Pálavu,
hodit starosti za hlavu.
Pozvali jsme Otce Slouka,
aby poznal dubového brouka.
První večer začal koštem,
opíjeli jsme se vinným moštem.
Do noci jsme trsali,
vlasy hrůzou vstávaly.
Dýdžejem byl Pavel "Samec",
dovez hitů velký ranec.
Brzy ráno v sobotu
sekali jsme dobrotu.
Po překonání kocoviny,
vyšli jsme do vrchoviny.
Když jsme zvedli naše brady,
zahlédli jsme Dívčí hrady.
Po zdolání bílých vrchů,
udýchaní jenom trochu.
U Děvína mši otec sloužil,
dlouho potom jistě toužil.
Pod blankytnou oblohou,
s Boží krásou u nohou.
Nad námi andělé strážní
každý přitom jistě zvažní.
Letěli na rogalu,
strachu měli pomálu.
Poté jsme se toulali,
v lásku, štěstí doufali.
Není jistě jiný kraj,
kde je pozemský ráj.
Slunce, víno, Kozí hrádek,
všune vanul svěží vánek.
V tom opojném záchvatu,
rozhodli jsme se k návratu.
Sic krásné jsou Věstonice,
všude sklípky na petlice.
Nakonec zas burčák stačil,
kdopak by se přitom mračil.
A zčernalé špekáčky
zničily zubní kartáčky.
V neděli hned po mši svaté,
zahřálo nás zlunce zlaté.
Na Svatém kopečku
dělali jsme fotečku.
V mikulovském zámku
koupili si pohled v krámku.
Na náměstí v restauraci
sedli jsme si v separaci.

Po vydatném posilnění
cesta domů snadná není.
Díky Evě všichni zas,
prožili jsme krásný čas.